

ja neid, kes ei pühinud liggimest rõõmwlitte ehk mõrtsukatte käest peästa, pandi ta surma. Abbiellorikuja mehheli lõdi tuhhat witsahopi selga; abbiello rikkuja naese ning na leigati otsast árra. Sedda issa, kes omma last oli tapinud, sunniti lapse kehha 3 páwa ja 3 ööd ühtepuhko kaensas kandsma, et omma süddame halledus ning hábbi piddiwad temmiale keigefibbedamaks nuhts lejaks sama. Omma Ma árraandjale leigati keel suust, ja valstrukha teggi ale raiuti käed otsast árra; nendasammoti tehti ta nendega, kes teise innimesse käekirjaga peitust teggiwad. Ühejooksjad ja muud weddelejad, kes omma maalt reddusse läinud, arivati auta meeste arrusse, egga kõlband nemmad eunam ei kuhhegi ammetisse. Ühollandikud piddiwad omma issa woi tud sunnokelha wóflauskujale pandiks panema; ning kes sedda sunnastamatta jätts, nisuggust ei olnud mitte lubba, kui isse árrasurri, auuga mahhamatta.

Ka nende ellowisidest tulleb monda Elta, agga ühtteist ka laidata. Nahwas olli kül tõteggia, helde süddamega, ja lööbusa sannaga; agga kiitsid ülesliga omma Ma au ja põlgasid keik muud rahvast. Et neid nende ussodppetus lta walsussega kelas ilmalikkuid laulusid laulmast, tantsumast ja mängimast, sest siis ollid ennamiste kutswanáolised. — Lapsed käisid maast maddalaist folis ja õppisid preestide suust ussodppetust ja muud, mis veel tarvis, et innimenne woiks omma ello Jumala tahtmissee járrel, omma ennese heaks ja liggimese kassuks aidada. Õpetati neid lapsest sadik ommad wannemad ja wanno innimesi auustama; heateggiattele tånnomeelt näitma ja liggimessega rahho sees ellama; sunniti ta tõle, egga antud neile õrna roga ehk maiussid súa. Seddagi ei woi mitte jársko kõlwatumaks laidata, et omma maad wågga armastasid, ja wannad õppind wisid ja Ma pruki heaks kistsid. Sest agga ollid laidõ wårt, et ei